

COUNCIL OF EUROPE CONSEIL DE L'EUROPE

**ЄВРОПЕЙСЬКА КОНВЕНЦІЯ,
ЯКА ПЕРЕДБАЧАЄ ТИПОВИЙ ЗАКОН
ПРО АРБІТРАЖ***

Страсбург, 20 січня 1966 року

European Treaty Series, # 56

* Переклад з англійської мови Є.М. Вишневського

Держави-члени Ради Європи, які підписали цю Конвенцію,

враховуючи, що метою Ради Європи є досягнення більшого єднання між її членами, зокрема шляхом прийняття спільних правових положень,

переконані у тому, що уніфікація національних законів сприятиме більш ефективному врегулюванню приватних спорів за допомогою арбітражу та заохочуватиме розвиток комерційних відносин між державами-членами Ради Європи,

вважаючи за доцільне прийняти з цією метою типовий закон про арбітраж у цивільних і комерційних справах,

погодилися про таке:

Стаття 1

1. Кожна Договірна Сторона зобов'язується протягом шести місяців від дати набрання цією Конвенцією чинності стосовно неї включити до свого законодавства положення типового закону, що містяться у додатку I до цієї Конвенції.
2. Кожна Договірна Сторона має право у своєму законодавстві доповнити цей типовий закон положеннями, які регулюють неврегульовані питання, при тому розумінні, що такі положення не суперечать типовому закону.
3. Кожна Договірна Сторона стосовно специфічних питань має право передбачити у своєму законодавстві, що спори можуть або не можуть передаватися на арбітражний розгляд тільки відповідно до положень типового закону.
4. Кожна Договірна Сторона під час підписання цієї Конвенції або під час здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття чи приєднання має право заявити, що вона застосовуватиме цей типовий закон тільки до спорів, які виникають із правових відносин, що за її національним законодавством вважаються комерційними.

Стаття 2

Кожна Договірна Сторона зобов'язується виключити із свого законодавства і не включати до нього положення, які забороняють іноземним громадянам бути арбітрами.

Стаття 3

Для цілей застосування положень типового закону кожна Договірна Сторона визначає терміни "судовий орган", "компетентний орган" та у разі необхідності "канцелярія суду".

Стаття 4

Кожна Договірна Сторона залишає за собою право встановлювати вимоги, яким мають задовольняти особи, що представляють сторони в арбітражному суді чи надають їм допомогу в ньому, а також з цією метою вносити зміни та доповнення до положень пункту 4 статті 16 типового закону.

Стаття 5

Кожна Договірна Сторона може:

1. вважати повідомлення за змістом пункту 1 статті 28 типового закону як таке, що охоплює також повідомлення, передбачене в пункті 1 статті 23 типового закону, або рішення про сплату боргів, зокрема однією стороною арбітражного процесу іншій стороні.
2. вважати повідомлення, передбачене в пунктах 1 та 3 статті 30 типового закону як таке, що охоплює також повідомлення органу, який опротестував порядок примусового виконання рішення арбітражного суду чи сплати боргів, зокрема однією стороною арбітражного процесу іншій стороні.

У разі необхідності Договірна Сторона може замінити слова “повідомити”, “повідомлений” та “повідомлення” іншими відповідними юридичними термінами.

Вона інформує Генерального секретаря Ради Європи про своє рішення.

Стаття 6

Кожна Договірна Сторона може передбачити, що порядок примусового виконання рішень арбітражного суду за змістом пункту 1 статті 29, статті 30 та пункту 1 статті 31 типового закону має включати санкцію на примусове виконання чи будь-який інший судовий наказ, який за її законодавством забезпечує примусове виконання рішення арбітражного суду.

Стаття 7

Кожна Договірна Сторона має право передбачити у своєму законодавстві положення, які регулюють тимчасове примусове виконання рішень арбітражного суду, по яких арбітрам ще може бути принесений протест.

Стаття 8

1. Кожна Договірна Сторона під час підписання цієї Конвенції або під час здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття чи приєднання може заявити одне чи більше застережень,

наведених у додатку II до цієї Конвенції. Жодні інші застереження не дозволяються.

2. Кожна Договірна Сторона у будь-який час шляхом подання на ім'я Генерального секретаря Ради Європи відповідного повідомлення може відкликати повністю або частково застереження, зроблене нею відповідно до попереднього пункту; таке повідомлення набирає чинності від дати його отримання.

Стаття 9

Положення цієї Конвенції не зашкоджують застосуванню двосторонніх або багатосторонніх конвенцій про арбітраж, які вже укладені чи можуть бути укладені. У таких випадках Договірні Сторони користуються правом, яке вони мають згідно із додатком III до цієї Конвенції.

Стаття 10

1. Кожна Договірна Сторона повідомляє Генеральному секретарю Ради Європи нормативні тексти, які на виконання цієї Конвенції регулюватимуть арбітражне провадження після набрання Конвенцією чинності стосовно неї.
2. Генеральний секретар надсилає ці тексти іншим державам-членам Ради Європи та будь-якій державі, що приєдналася до цієї Конвенції.

Стаття 11

1. Цю Конвенцію відкрито для підписання державами-членами Ради Європи. Вона підлягає ратифікації чи прийняттю. Ратифікаційні грамоти або документи про прийняття здаються на зберігання Генеральному секретарю Ради Європи.
2. Ця Конвенція набирає чинності через три місяці від дати здачі на зберігання третьої ратифікаційної грамоти або третього документа про прийняття.
3. Стосовно будь-якої держави, яка підписала цю Конвенцію і яка ратифікуватиме чи прийматиме її після набрання нею чинності, Конвенція набирає чинності через три місяці від дати здачі на зберігання її ратифікаційної грамоти або документа про прийняття.

Стаття 12

1. Після набрання цією Конвенцією чинності Комітет міністрів Ради Європи може запропонувати будь-якій державі, яка не є членом Ради, приєднатися до Конвенції.
2. Таке приєднання здійснюється шляхом здачі на зберігання Генеральному секретарю Ради Європи документа про приєднання, який набирає чинності через три місяці від дати здачі його на зберігання.

Стаття 13

1. Будь-яка Договірна Сторона під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття чи приєднання може визначити територію (території), до якої застосовуватиметься ця Конвенція.
2. Будь-яка Договірна Сторона під час здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття чи приєднання або в будь-який інший час після цього заявою на ім'я Генерального секретаря Ради Європи може поширити дію цієї Конвенції на будь-яку іншу територію (території), яка визначена в цій заяві і за міжнародні відносини якої вона несе відповідальність або від імені якої вона уповноважена брати зобов'язання.
3. Будь-яка заява, зроблена відповідно до попереднього пункту, може стосовно будь-якої території, визначеної в цій заяві, бути відкликана із застосуванням процедури, наведеної у статті 14 цієї Конвенції.

Стаття 14

1. Ця Конвенція залишається чинною на невизначений час.
2. Будь-яка Договірна Сторона може у тому, що її стосується, денонсувати цю Конвенцію шляхом подання відповідного повідомлення на ім'я Генерального Секретаря Ради Європи.
3. Така денонсація набирає чинності через шість місяців від дати отримання такого повідомлення Генеральним Секретарем.

Стаття 15

Генеральний секретар Ради Європи повідомляє держави-члени Ради та будь-яку державу, яка приєдналася до цієї Конвенції, про:

- a) будь-яке підписання;
- b) здачу на зберігання будь-якої ратифікаційної грамоти або будь-якого документа про прийняття чи приєднання;
- c) будь-яку дату набрання чинності цією Конвенцією відповідно до положень статей 11 та 12;
- d) будь-яке застереження, зроблене на виконання положень пункту 1 статті 8;
- e) відкликання будь-якого застереження, зробленого на виконання положень пункту 2 статті 8;

- f) будь-яке повідомлення, отримане на виконання положень статей 5 та 10;
- g) будь-яку заяву, отриману на виконання положень статті 13;
- h) будь-яке повідомлення, отримане на виконання положень статті 14, і дату набрання денонсацією чинності;
- i) будь-яку заяву чи будь-яке повідомлення, отримане на виконання положень додатка III.

На посвідчення чого нижчепідписані належним чином на те уповноважені представники підписали цю Конвенцію

Вчинено у Страсбурзі двадцятого дня січня місяця 1966 року англійською і французькою мовами, причому обидва тексти є однаково автентичними, в одному примірнику, який зберігатиметься в архіві Ради Європи. Генеральний секретар надсилає засвідчені копії цієї Конвенції кожному із урядів, який її підписав.

ДОДАТОК I

ТИПОВИЙ ЗАКОН

Стаття 1

Предметом арбітражної угоди може бути будь-який спір, який виник або може виникнути із конкретних правових відносин і стосовно якого дозволяється доарбітражне врегулювання.

Стаття 2

1. Арбітражна угода – це підписаний сторонами у спорі письмовий документ або інший обов'язковий для виконання сторонами акт, який свідчить про їхній намір звернутися до арбітражу.
2. Якщо в арбітражній угоді сторони посилаються на конкретну процедуру арбітражу, така процедура вважається частиною угоди.

Стаття 3

Арбітражна угода є недійсною, якщо вона надає одній із сторін угоди переваги у тому, що стосується призначення арбітра чи арбітрів.

Стаття 4

1. Судовий орган, який розглядає спір, що є предметом арбітражної угоди, на прохання однієї із сторін у спорі проголошує справу непідвідомчою йому, якщо, у тому, що стосується спору, арбітражна угода є недійсною або якщо строк її дії сплинув.
2. Звернення до судового органу із заявою про вжиття запобіжних або тимчасових заходів не порушує арбітражної угоди і не вважається розірванням такої угоди.

Стаття 5

1. Арбітражний суд складається із непарної кількості арбітрів. Може бути один арбітр.
2. Якщо арбітражна угода передбачає парну кількість арбітрів, призначається один додатковий арбітр.
3. Якщо сторони у спорі не визначили в арбітражній угоді кількості арбітрів і не досягли згоди щодо неї, арбітражний суд складається із трьох арбітрів.

Стаття 6

Сторони або в арбітражній угоді, або після її укладання можуть визначити одного арбітра чи декількох арбітрів або доручити їхнє призначення третій особі. Якщо сторони не призначили арбітрів і не досягли згоди щодо порядку їхнього призначення, кожна сторона у випадку виникнення спору призначає одного арбітра чи однакову кількість арбітрів у разі необхідності.

Стаття 7

1. Сторона, яка має намір передати спір на вирішення арбітражного суду, повідомляє про це іншу сторону. Повідомлення має містити посилання на арбітражну угоду та зазначати предмет спору, якщо він не визначений в арбітражній угоді.
2. Якщо кількість арбітрів перевищує одного та якщо сторони мають право призначити їх, у повідомленні зазначається арбітр (арбітри), призначений стороною із посиланням на арбітражну угоду; іншій стороні у повідомленні пропонується призначити арбітра (арбітрів), на призначення якого вона має право.
3. Якщо призначення одного арбітра чи декількох арбітрів було доручене третій особі, а вона цього не зробила, такій особі надсилається повідомлення, у якому їй пропонується зробити таке призначення.
4. Після повідомлення про призначення арбітра кандидатура цього арбітра відкликана бути не може.

Стаття 8

1. Якщо сторона чи третя особа, якій відповідно до статті 7 було надіслане повідомлення, протягом одного місяця із дня повідомлення не призначила арбітра (арбітрів), на призначення якого така сторона чи особа має право, призначення арбітра (арбітрів) здійснює судовий орган на прохання іншої сторони.
2. Якщо сторони погодилися мати одного арбітра, але не призначили його за обопільною згодою протягом одного місяця із дня повідомлення, передбаченого статтею 7, призначення арбітра здійснює судовий орган на прохання однієї із сторін.

Стаття 9

1. Якщо кількість арбітрів, призначених згідно із попередніми положеннями, є рівною, арбітри призначають ще одного арбітра головою арбітражного суду. Якщо вони не досягли згоди щодо кандидатури такого арбітра та якщо сторони не передбачили іншого, необхідне призначення здійснює судовий орган на прохання однієї із сторін. Звернення до судового органу у такому випадку може подаватися після спливу одного місяця від дати призначення останнього арбітра чи одразу після виявлення незгоди між арбітрами.

2. У разі непарної кількості арбітрів арбітри призначають головою арбітражного суду одного із них, якщо сторони не погодилися на інший порядок призначення. Якщо арбітри не досягають згоди щодо такого призначення, необхідне призначення здійснює судовий орган за зверненням відповідно до пункту 1.

Стаття 10

1. У разі смерті арбітра чи його неспроможності виконувати свої функції із правових причин або фактичних обставин, або якщо він відмовляється виконувати функції арбітра чи не виконує їх, або якщо його повноваження припиняються за обоюсторонньою згодою сторін, він замінюється іншим арбітром згідно із правилами, що регулюють його призначення. Проте, якщо прізвище арбітра (арбітрів) зазначається в арбітражній угоді, дія угоди припиняється *ipso jure*.
2. Будь-які розбіжності щодо будь-якої із підстав заміни арбітра, наведеної у пункті 1, передаються на вирішення судового органа за заявою однієї із сторін. Якщо судовий орган вважає, що підстави для заміни арбітра існують, він призначає нового арбітра, враховуючи при цьому наміри сторін, викладені в арбітражній угоді.
3. Сторони можуть відступати від положень цієї статті.

Стаття 11

Якщо сторони не погодилися про інше, дія арбітражної угоди та повноваження арбітра не можуть припинятися у зв'язку із смертю однієї із сторін.

Стаття 12

1. Арбітрам може заявлятися відвід так само, як і суддям.
2. Сторона не може заявити відвід арбітру, якого вона сама призначила, за винятком випадків, коли нові обставини стають їй відомі після його призначення.

Стаття 13

1. Як тільки арбітру, якому заявляється відвід, стають відомі підстави відводу, відвід доводиться до відома арбітрів і у відповідних випадках третьої особи, яка згідно із арбітражною угодою призначила арбітра, якому заявляється відвід. Отримавши повідомлення про відвід, арбітри зупиняють подальше провадження.
2. Якщо протягом десяти днів від дня отримання повідомлення про відвід арбітр, якому заявляється відвід, не склав своїх повноваження, про це його повідомляє арбітражний суд. Щоб не перевищувати строк позовної

давності арбітр, якому заявляється відвід, не пізніше десяти днів від дня отримання такого повідомлення передає питання про відвід на вирішення судового органу. У протилежному випадку арбітри поновлюють провадження *ipso jure*.

3. Якщо арбітр складає свої повноваження або якщо судовий орган підтримує відвід, арбітр замінюється іншим арбітром згідно із правилами, що регулюють його призначення. Проте, якщо прізвище арбітра (арбітрів) зазначається в арбітражній угоді, дія угоди припиняється *ipso jure*. Сторони можуть відступати від положень цього пункту.

Стаття 14

1. В арбітражній угоді сторони можуть виключити певні категорії осіб із кола претендентів на посаду арбітра.
2. Якщо при формуванні арбітражного суду таке виключення не враховується, питання про порушення угоди розглядається відповідно до положень статті 13.

Стаття 15

1. Без шкоди для положень статті 16 сторони можуть вирішувати щодо порядку арбітражного провадження та місця проведення арбітражу. Якщо сторони до призначення першого арбітра не заявили своїх намірів з цього питання, воно вирішується арбітрами.
2. Голова арбітражного суду керує судовими слуханнями та арбітражним провадженням.

Стаття 16

1. Арбітражний суд надає кожній стороні можливість обґрунтувати свої претензії та представити свої докази у справі.
2. Після усного провадження арбітражний суд ухвалює рішення. Якщо сторони не досягли згоди про інший порядок виклику в суд, вони можуть викликатися в судове засідання рекомендованим листом. Сторони можуть поставати перед судом особисто.
3. Провадження здійснюється у письмовій формі, якщо сторони передбачили такий порядок вирішення спору або якщо вони відмовилися від усного провадження.
4. Кожна сторона має право бути представленою адвокатом або належним чином уповноваженим представником. Допомогу кожній стороні може надавати будь-яка особа на вибір сторони.

Стаття 17

Якщо належним чином сповіщена сторона без поважних причин не з'являється в суд або не представляє свої докази у справі протягом встановленого строку, арбітражний суд може розглянути справу у спорі та ухвалити рішення, якщо інша сторона не вимагає відкладення розгляду справи.

Стаття 18

1. Арбітражний суд може виносити ухвали щодо його власної юрисдикції і з цієї метою може виносити рішення щодо дійсності арбітражної угоди.
2. Ухвала про визнання договору недійсним не означає *ipso jure*, що арбітражна угода, яка міститься в ньому, також визнається недійсною.
3. Ухвала арбітражного суду про підсудність йому справи може бути опротестована у судовому органі тільки одночасно із принесенням протесту проти рішення суду з головного питання справи і тільки за тією самою процедурою. За зверненням однієї із сторін судовий орган може винести рішення щодо обґрунтованості ухвали арбітражного суду про непідсудність справи.
4. Факт призначення арбітра стороною не позбавляє цю сторону права оспорювати підсудність справи арбітражному суду.

Стаття 19

1. До призначення першого арбітра сторони можуть встановлювати строк, протягом якого повинно бути ухвалене рішення арбітражного суду, чи встановлювати порядок визначення такого строку.
2. Якщо сторони не встановили строку чи порядку його визначення, якщо арбітражний суд зволікає із проголошенням свого рішення та якщо від дати, на яку всі арбітри дали згоди виконувати свої арбітражні функції у спорі, переданому на арбітражний розгляд, сплинуло шість місяців, судовий орган за зверненням однієї із сторін може встановити такий строк для арбітражного суду.
3. Повноваження арбітра припиняються у разі неприйняття арбітражним судом рішення протягом відповідного періоду, якщо сторони за обопільною згодою не подовжили цього періоду.
4. Якщо прізвища арбітрів наводяться в арбітражній угоді та якщо арбітражний судом не ухвалює рішення протягом відповідного періоду, дія арбітражної угоди припиняється *ipso jure*, якщо сторони не домовились про інше.

Стаття 20

Якщо інше не передбачене, арбітражний суд може ухвалювати остаточне рішення у вигляді одного чи більше рішень.

Стаття 21

Якщо інше не передбачене, арбітри ухвалюють свої рішення із дотриманням норм права.

Стаття 22

1. Рішення арбітражного суду приймається після його обговорення за участю всіх арбітрів. Рішення приймається абсолютною більшістю голосів, сторони не визначили іншої більшості.
2. Сторони можуть також домовитися, що у випадку неможливості досягнення необхідної більшості голосів голова арбітражного суду має вирішальний голос.
3. Якщо інше не передбачене, коли арбітри мають ухвалити рішення про стягнення певної суми грошей і коли досягнення необхідної більшості голосів стосовно будь-якої конкретної суми видається неможливим, голоси, подані за найбільшу суму, враховуються як голоси, подані за наступну найбільшу суму, поки не буде досягнуто необхідної більшості.
4. Рішення арбітражного суду складається у письмовій формі та підписується арбітрами. Якщо один чи більше арбітрів не можуть або не бажають підписувати рішення, цей факт відзначається у тексті рішення. Проте кількість підписів на рішенні повинна дорівнювати принаймні кількості арбітрів, які складають необхідну більшість.
5. На додаток до резолютивної частини рішення має містити такі відомості:
 - a) прізвища та адреси постійного помешкання арбітрів;
 - b) прізвища та адреси постійного помешкання сторін;
 - c) предмет спору;
 - d) дата ухвали рішення;
 - e) місце проведення арбітражного провадження та місце ухвали рішення.
6. Рішення арбітражного суду має містити мотивувальну частину.

Стаття 23

1. Голова арбітражного суду повідомляє кожну сторону про ухвалене рішення шляхом розсилання сторонам копії рішення, яка підписується відповідно до пункту 4 статті 22.
2. Оригінал рішення голова арбітражного суду здає на зберігання в канцелярію суду, якому підсудна справа у спорі. Він інформує про це сторони арбітражного процесу.

Стаття 24

Якщо рішення не суперечить громадському порядку та якщо шляхом арбітражу спір було вирішено, арбітражне рішення набуває сили *res judicata* після його повідомлення відповідно до пункту 1 статті 23 та після спливу строків принесення арбітрам протесту.

Стаття 25

1. Арбітражне рішення може бути опротестоване у судовому органі лише шляхом подання заяви про його скасування, і воно може бути скасоване лише у випадках, наведених у цій статті.
2. Арбітражне рішення може бути скасоване, якщо:
 - a) воно суперечить громадському порядку;
 - b) спір не було врегульовано шляхом арбітражу;
 - c) арбітражна угода є недійсною;
 - d) арбітражний суд вийшов за межі своєї юрисдикції чи перевищив свої повноваження;
 - e) арбітражний суд у своєму рішенні виключив одне чи більше питань спору та якщо виключені питання не можуть бути відокремлені від питань, стосовно яких було проголошене арбітражне рішення;
 - f) рішення було винесене арбітражним судом, сформованим із порушеннями;
 - g) сторонам не було надано можливості обґрунтувати свої претензії та пред'явити докази у справі чи якщо було порушено будь-яку іншу обов'язкову процесуальну вимогу арбітражу, коли такі порушення вплинули на арбітражне рішення;
 - h) не були виконані вимоги пункту 4 статті 22;
 - i) рішення не містить мотивувальної частини;
 - j) рішення містить суперечливі положення.
3. Арбітражне рішення може бути також скасоване, якщо:
 - a) його було отримано із застосуванням шахрайства;
 - b) воно ґрунтується на доказах, які були визнані неправдивими у судовому рішенні, що набуло сили *res judicata*, або на доказах, визнаних неправдивими;
 - c) після його прийняття було виявлено документ або інший доказ, який міг би суттєво вплинути на рішення та який був прихований іншою стороною.
4. Випадки, наведені у підпунктах c, d або f пункту 2, вважаються такими, що не дають підстави для скасування арбітражного рішення, якщо сторона, яка їх застосовує знала про них під час арбітражного провадження, але не заявила про них.
5. Підстави для відводу та припинення повноважень арбітрів, передбачені у статтях 12 та 14, не можуть умотивовувати скасування арбітражного рішення за змістом пункту 2f цієї статті, навіть якщо вони стали відомі лише після ухвалення рішення.

Стаття 26

У разі наявності підстав для скасування будь-якої частини арбітражного рішення, така частина може бути скасована, тільки якщо вона може бути відокремлена від інших частин рішення.

Стаття 27

1. Підстави для скасування арбітражного рішення висовуються відповідною стороною арбітражного провадження протягом строку позовної давності, за винятком випадку, передбаченого у пункті 3 статті 25, коли підстава стає відомою пізніше.
2. Заява про скасування арбітражного рішення приймається тільки після спливу строку опротестування рішення арбітрів.

Стаття 28

1. Заява про скасування арбітражного рішення на одній із підстав, передбачених у пунктах 2с - j статті 25, щоб не перевищувати строк позовної давності, подається не пізніше трьох місяців від дати повідомлення ухваленого рішення. Проте перебіг цього періоду починається тільки від дня спливу строку опротестування рішення арбітрів.
2. У своїй заяві про скасування арбітражного рішення відповідач може в межах того самого провадження клопотати про скасування рішення навіть після спливу строку, встановленого в пункті 1.
3. Заява про скасування арбітражного рішення на одній із підстав, передбачених у пункті 3 статті 25, подається не пізніше трьох місяців від дати виявлення факту шахрайства, прихованого документа чи доказу або від дати проголошення чи визнання доказу неправдивим, якщо від дня повідомлення арбітражного рішення згідно із пунктом 1 статті 23 не пройшло п'ять місяців.
4. Судовий орган, до якого подається заява про скасування арбітражного рішення, встановлює *proprio motu* відповідність рішення громадському порядку та можливість врегулювання спору шляхом арбітражу.

Стаття 29

1. Арбітражне рішення може бути звернене до виконання лише після спливу строку його опротестування у арбітрів і після того, як компетентний орган за заявою заінтересованої сторони перевірить в порядку нагляду процедуру його примусового виконання.

2. Компетентний орган не приймає таку заяву, якщо арбітражне рішення чи його виконання суперечить громадському порядку або якщо спір було неможливо врегулювати шляхом арбітражу.
3. Рішення про відмову у прийнятті заяви може бути опротестоване.

Стаття 30

1. Рішення про перевірку в порядку нагляду процедури примусового виконання арбітражного рішення повинно бути повідомлене. Таке рішення може бути опротестоване не пізніше одного місяця від дати його повідомлення.
2. Сторона, яка використовує право на опротестування такого рішення з метою скасування арбітражного рішення і яка попередньо не подала відповідної заяви, подає свою заяву в межах того самого провадження та не пізніше строку, встановленого у пункті 1. Сторона, яка не використовує право на опротестування, передбачене у пункті 1, але яка домагається скасування арбітражного рішення, має дотримуватися строків позовної давності і подати свою заяву про скасування рішення не пізніше строку, встановленого у пункті 1. Передбачена цим пунктом заява про скасування рішення може прийматися, лише якщо строк, встановлений у статті 28, не сплинув.
3. Положення пункту 2 цієї статті застосовуються до підстав скасування арбітражного рішення, передбачених у пункті 3 статті 25, лише якщо такі підстави були відомі на час повідомлення рішення про перевірку в порядку нагляду процедури примусового виконання арбітражного рішення .
4. Без шкоди для положень пункту 4 статті 25 сторона, яка використовує право на опротестування, передбачене у пункті 1 цієї статті, у випадку недійсності арбітражної угоди може клопотати про скасування арбітражного рішення навіть після спливу строку, встановленого у статті 28.
5. У випадку опротестування рішення про перевірку процедури примусового виконання арбітражного рішення так само, як і у випадку подання заяви про скасування арбітражного рішення судовий орган за зверненням однієї із сторін може ухвалити наказ про виконання арбітражного рішення.
6. Якщо арбітражне рішення скасовується, рішення про перевірку в порядку нагляду процедури примусового виконання арбітражного рішення втрачає силу.

Стаття 31

1. Якщо в арбітражному суді сторони досягли згоди щодо припинення спору, який знаходиться на вирішенні суду, така згода документується в

окремому акті, що готується арбітражним судом і підписується арбітрами та сторонами. Цей акт регулюється положеннями пункту 2 статті 23. За заявою заінтересованої сторони компетентний орган може здійснити перевірку процедури виконання такого акту.

2. Компетентний орган не приймає заяву, якщо досягнута згода або процедура її виконання суперечать громадському порядку або якщо спір не було врегульовано шляхом арбітражу.
3. Рішення компетентного органа може бути опротестоване.

ДОДАТОК II

Будь-яка Договірна Сторона може заявити, що вона залишає за собою право:

- a) відступати від положень пункту 1 статті 2 типового закону, особливо у тому, що стосується спорів між визначеними категоріями осіб;
- b) не включати до свого законодавства положення пункту 2 статті 2 типового закону або інакше регулювати випадок, коли сторони посилаються на конкретну процедуру арбітражу;
- c) передбачити у своєму законодавстві, що додатковий арбітр, згаданий у пункті 2 статті 5 типового закону, призначається лише при рівному розподілі голосів;
- d) передбачити у своєму законодавстві, що у випадках, наведених у пункті 1 статті 10 та у пункті 4 статті 19 типового закону, дія арбітражної угоди, якщо прізвище арбітра (арбітрів) згадуються в угоді, припиняється *ipso jure*, тільки коли йдеться про спір, переданий на арбітражне вирішення;
- e) не включати до свого законодавства пункт 2 статті 18 типового закону чи інакше регулювати наслідки, які може мати для арбітражної угоди ухвала про визнання договору недійсним;
- f) відступати від положень пункту 5 статті 25 та у разі необхідності від положень пунктів 2 та 3 статті 13 та пункту 2 статті 14 типового закону, якщо за цими положеннями відвід арбітра або формування арбітражного суду із порушеннями можуть не бути підставами для скасування арбітражного рішення, але обов'язково повинні заявлятися судовому органу під час арбітражного провадження;
- g) передбачити, що сторони відповідно до статті 21 типового закону можуть дозволити арбітрам вирішувати без врахування норм права тільки після виникнення спору;
- h) не включати до свого законодавства положення пункту 2 статті 22 типового закону або інакше регулювати випадок неможливості отримання більшості голосів;
- i) не включати до свого законодавства положення пункту 6 статті 22 та положення пункту 2і статті 25 типового закону або відступати від цих положень;
- j) відступати від положень пункту 2 статті 23 типового закону;
- k) вносити зміни та доповнення до положень статті 24 типового закону або не включати їх у своє законодавство;

- l) відступати від пункту 3с статті 25 типового закону та у разі необхідності замінити у пункті 3 статті 28 слова “прихованого документа чи доказу” іншим формулюванням;
- m) обмежити у своєму законодавстві застосування пункту 4 статті 25 типового закону випадком, коли арбітражний суд визнається сформованим із порушеннями внаслідок наявності в ньому рівної кількості арбітрів;
- n) відступати від положень статті 30 типового закону;
- o) не включати до свого законодавства статтю 31 типового закону.

ДОДАТОК III

1. Кожна Договірна Сторона під час підписання цієї Конвенції або під час здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття чи приєднання може заявити, що у випадку розбіжностей між положеннями типового закону, наведеними у додатку I, та положеннями інших міжнародних договорів, які вона може визначити, вона застосовуватиме положення типового закону до арбітражного розгляду спорів між фізичними та юридичними особами, які на час укладання арбітражної угоди мали звичайне місце помешкання чи місцезнаходження штаб-квартири на території різних держав –учасниць цієї Конвенції, які зробили аналогічну заяву.

Кожна Договірна Сторона може зробити таку заяву після набрання цією Конвенцією чинності стосовно неї. У цьому випадку заява набирає чинності через шість місяців після її подання на ім'я Генерального секретаря Ради Європи.

2. Заява, зроблена на виконання попереднього пункту, може бути відкликана у будь-який час шляхом подання на ім'я Генерального секретаря Ради Європи відповідного повідомлення. Таке відкликання набирає чинності через шість місяців після його повідомлення.